

Kedves Szülők!

Engedjétek meg, hogy pár gondolatban összefoglaljam és kiértékeljem a mögöttünk álló szezont, és felvilágosítást adjak arról, hogy a gyerekekkel hova jutottunk, és merre kell haladnunk a következő évben.

Először is szeretném megköszönni az idei áldozatos munkátokat, amely nélkül nem tarthatnánk ezen a szinten. Miért is használom a munka szót? Rengeteg áldozatot hoztok gyerekeitekért, a folytonos edzésre és meccsre utaztatás alatt. Ezt, mint a csapat edzője köszönöm Nektek, valamint azt is, hogy tiszteletben tartjátok munkámat, döntéseimet. Szülőként tisztában vagyok vele, hogy nem mindig könnyű elfogadni az edző döntéseit, de őszintén mondom, szeretném minden gyerekből a legtöbbet kihozni, akár sportolóként, akár emberileg.

Az elmúlt fél évben 2 bajnokságban kellett helyt állnunk, természetesen a prioritás a hétvégi mérkőzések felé billent.

A hétközi bajnokikon többnyire azok a gyerekeket szerepeltettem, akiknek a hétvégi mérkőzéseken kevesebb játéklehetőség jutott. Ez adódhatott abból, hogy később csatlakozott a csapathoz, biológiailag még fejletlenebb, stb. A gyerekek tudják, mivel nem győzöm elégszer hangsúlyozni, hogy alázattal és megfelelő teljesítménnyel bárki előtt nyitott a hétvégi keretbe kerülés, amire számos példa volt.

A 7 csapatos I. osztályú bajnokságban egyedül az ország jelen pillanatban legjobban preferált akadémiája (Puskás) tudott fölélni nőni, de csak eredményben. Olyan klubokat előztünk meg, mint Videoton, Kaposvár, Pécs, Tatabánya, Siófok.

Külön örültem annak, hogy a megfelelő szerkezet mellett a gyerekek saját egyéni kvalitásukat is belevitték a játékba, valamint a számomra alap dolgokat, mely feltétlenül szükséges egy magasabb szintű labdarúgónak maradéktalanul teljesítették. *Itt* elsősorban a magyar labdarúgásból oly sokszor hiányolt mentális dolgokra gondolok.

Az edzésteljesítmény 95%-os, igazolatlanul senki nem hiányzott. A gyerekek által nyújtott edzésteljesítmények kiválóak.

Honnan-hová is jutottunk?

A tavalyi 6+1-es felállástól az ideai 8+1-es felállásig. Megnövekedett tér, idő. A lényeges különbség a tavalyi évhez a két szélső középpályás bekerülése, valamint a pálya mérete....

Biztos vagyok benne, hogy néha legszívesebben bekiabálnátok, mikor letámad az ellenfél és mi így is labdakihozatalt szeretnénk játszani, hogy inkább rúgjátok fel. Eredményesség szempontjából valószínű, hogy jobb lenne, de a gyerekek jövője miatt meggyőződésem, hogy nem. Sokszor ismétlem a fiúknak, hogy nem számít, ha most hibáznak, sőt megkövetelem, hogy a kényes „szitukban” se rúgják el a labdát, hiszen ezekből a játékhelyzet megoldásokból tanulhatnak a legtöbbet. Higgyétek el, engem nem igazán érdekel az eredmény, én hosszú távon gondolkodom. Félre ne értsétek, én is szeretek nyerni, de nem minden áron. Ami viszont nagyon fontos, és sokszor hangsúlyozom a gyerekeknek, hogy Őket viszont igenis érdekelje, és mindig győzni akarjanak!!!

Egyénileg nem szeretnék kiemelni senkit, mivel a sok jó játékos mellett csapatként voltunk nagyon erősek.

Az következő szezonban, a megszokott egyéni képzések mellett már több taktikai dolgot is szeretnék gyakorolni, hogy egy szinttel továbbléphessünk.

Szeretném megemlíteni Fischer Norbi kollégámat, aki nagy segítségemre volt és rengeteg hasznos dolgot mutatott a gyerekeknek. Szakértelmére, játékintelligenciája kincs számunkra.